

sení, jež bylo žalovanému sděleno a jím přijato, býti jen směnečným ručitelem. Dopustila se tedy protismluvného vyplnění směnky, — nikoli padělání, jak mínil žalovaný, a právem byla proti dovolatelce uplatněna námitka neoprávněného a protismluvného doplnění ve smyslu § 6 (2) sm. zák. Názor dovolatelčin, že v příčině usnesení ředitelství o povolené zápůjčce šlo jen o jednostranný interní projev, který nebyl určen pro žalovaného, je zřejmě nesprávný, poněvadž jím bylo rozhodnuto o žádosti Rudolfa V. a o podmínkách, které se vztahovaly i na třetí osoby; bylo tedy potřeba tyto osoby o tom zpravit, aby se mohly rozhodnouti, zda na podmínky přistoupí čili nic, a zda tím dojde k uskutečnění zápůjčky. Jaký úmysl měl D. v příčině závazku žalovaného se zřetelem na dosavadní praxi záložny, je nerozhodné, poněvadž jeho povinností bylo dodržeti přesně podmínky stanovené ředitelstvím tak, aby směnka byla vypravena tak, by odpovídala podmínkám usnesení ředitelství, to jest, aby žalovaný na ní vystupoval jako směnečný rukojmí, a nikoli jako rukojmí ve formě spoluakceptu.

Čís. 14227.

Nárok manželky na placení výživného nezaniká tím, že manželka byvši soudně vyzvána, aby se vrátila do společné domácnosti k manžel, tak neučinila.

(Rozh. ze dne 6. března 19935, Rv I 221/35.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhá se žalobce výroku, že nárok jeho manželky na výživné ze soudního rozsudku proti němu uhasl proto, že se manželka, ač byla soudně k tomu vyzvána, nevrátila do společné domácnosti. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jest nesporno, že žalovaná byla vyzvána soudně, aby se vrátila do společné domácnosti k žalobci, což však neučinila ani po stanovené jí lhůtě. Žalobce má za to, že tím zanikl nárok žalované proti němu na placení výživného, k němuž byl žalobce uznán povinným rozsudkem krajského soudu v P., a že exekuce vedená k vydobytí výživného jest nepřipustna. Leč soudní vyzvání manžela k návratu do společné domácnosti, upravené čl. I. vlád. nař. ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n., jest jen formálním předpokladem žaloby o rozluky z důvodu § 13 c) rozlukového zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. O tom však, zda skutečně šlo o zlomyslné opuštění, lze rozhodnouti teprve po provedeném rozlukovém sporu (srv. rozh. čís. 1153 sb. n. s.). Teprve pravoplatným rozloučením manželství zaniká nárok manželky na placení

výživného (srov. rozh. čís. 9661, 9712, 10036 sb. n. s.). Nelze proto v tom, že žalovaná nevyhověla soudní výzvě, aby se navrátila do společné domácnosti k žalobci, spatřovati skutečnost, zrušující (§ 35 ex. ř.) nárok manželčin na placení výživného.

Čís. 14228.

Dá-li vlastník obchodu do zástavy prodavačce ve svém obchodě zařízení tohoto se slovy: »Máte celý obchod v zástavě, jak to stojí a leží,« odevzdav jí klíče, nevyhovuje to předpisu § 452 obč. zák.

(Rozh. ze dne 6. března 1935, Rv II 344/33.)

Zaměstnavatel žalované Jindřich H. odevzdal této k zajištění kauce, složené pro dobu trvání služebního poměru, mimo směnku též zařízení krámu s klíči a se slovy: »Máte celý obchod v zástavě, jak to stojí a leží.« Vlastnické žalobě na vydání krámské váhy brání se žalovaná námitkou, že nevěděla, že váha není vlastnictvím jejího zaměstnavatele, že nabyta tudíž k ní podle čl. 306 obch. zák. zástavního práva spolu s celým krámským zařízením a že jí není povinna nikomu vydati, dokud jí nebude kauce vrácena, již dosud na svém, nyní již bývalém zaměstnavateli marně exekučně vymáhá. Žalobě bylo vyhověno soudy v s e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Šlo o zařízení maličkého cukrářského obchůdku v jediné malé místnosti, nebylo tu ani fysické nemožnosti hmotného odevzdání věci, ani nemožnosti dle názoru obchodu pro obtížnost případu, takže pro zastavení znamením ve smyslu § 452 obč. zák. tu nebylo vůbec zákonného předpokladu, a proto by k platnému nabytí zástavního práva musila věc býti vzata v úschovu hmotným odevzdáním ve smyslu §§ 451, 426 obč. zák. Že by v souzeném případě sporná váha byla žalované hmotně odevzdána H., nebylo prokázáno. Než vychází-li se ze zjištění odvolacího soudu, že H. předav klíče žalované, jež zůstala v jeho obchodě prodavačkou, se slovy, že má celý obchod v zástavě, jak to stojí a leží, čili, že jí dal obchod hromadně do zástavy, je přisvědčiti názoru, že tento způsob zřízení práva zástavního nevyhovoval předpisům § 452 cit. z.

Čís. 14229.

Vedl-li v době zabavení své pohledávky dlužník exekuci na základě exekučního titulu pro tuto pohledávku, lze vykonati práva dlužníkovi z toho zabavení vzešlá jen vstupem do exekuce na místo původního vymáhajícího věřitele či pokračováním v ní.

(Rozh. ze dne 8. března 1935, R I 1521/34.)